

HÁRS ERNŐ

Nem tudom...

*Nem tudom, hogy ki vagy, s azt sem, hol lakozol,
csak azt érzem, hogy a táguló végtelenben
mind összébb zsugorít, Uram, hatalmad engem,
s nem segít az se már, ha megjutalmazol.*

*Mert nincs oly túlvilág, mely feledtetni tudja
a földi elszakadt kapcsok okozta kint,
hogy sose láthatom viszont őket, akik
elkísértek e nem én választottam útra.*

*Legbölcsebbnek tűnik, ha azt terjeszteném
végső kérésül így magas színed elébe:
nem kell a folytatás, ígéret és remény.*

*Törölj ki, hogyha nincs tetszésed ellenére –
hogy semmi se legyen, ami a múltba kapcsol –
jót, rosszat egyaránt boldogtalan agyamból.*

Az ajtót nem szabad...

*Az ajtót nem szabad talán mégsem becsapnom,
kell, hogy támadjon a vég falán csöppnyi rés,
ezt suttogja a szív, ezen töpreng az ész,
ne csak a hiú dac maradhasson hatalmon.*

*Lehet, hogy valami nem ismert új közegben
más törvények szerint hangolt érzékeink
felfogják, ami nem látható sosem itt,
s mi mégis mi vagyunk, csak átlényegítetten.*

*Az elragadtatás számtalan látomása
tán mégsem öncsalás, vigasztaló hazugság,
de inkább üzenet, hogy a feltámadásra*

*kínálkozik esély, ha végigjárjuk útját,
keresztől roskadón, pálmás virágvasárnap
rövid üdve után, a földi Golgotának.*

Mindenkinek van...

*Mindenkinek van egy titkos belső szobája,
hol magáról talál egy hajdankori festményt,
mely mást és mást mutat életfejezetenként,
hogy a halál legyen, amely kanonizálja.*

*Ez az a hely, ahol lelkiismeretével
tanácsot tarthat úgy, hogy senki sem zavarja,
kiterítheti, mint egy roppant ravatalra,
mindazt, amit kapott s mindazt, amit nem ért el.*

*S rá fog döbbsenni, hogy a jóhoz bűn tapad,
s ami nem sikerült, számára az a mentség,
mert akkor másokét nem keresztelte útja.*

*Az embermilliók közt senki sem szabad,
minden nagyság körül sorjázik becstelenség.
Jobb a belső szobát békében hagyni – csukva.*

Az életünk...

*Az életünk csupa búcsúzkodásból áll.
Az ősi ok: kifut alólunk az idő.
Egy füst alatt reményt adó és rémítő,
hogy mindig valami más, amit kitalál.*

*Van oly helyzet, mikor korszakváltás a tét.
Ez történt meg velem a Lajta-parti kertben,
míg késő éjjelig egy hintán ülve lengtem,
mialatt eltakart a bársonyos sötét.*

*Irtózatossá vált szívemben a feszültség:
gyermek- s ifjúkorom békéje ütközött
jövendőm suttogó lidérceivel össze.*

*Tudtam, nincs irgalom, hiába menekülnék,
mennem kell bármilyen előjelek között
a mindenki előtt függönnyel elfödöttbe.*

Áldatlan korban éltünk...

*Áldatlan korban éltünk,
mégis áldottra váltunk,
megtisztította létünk
későre nyúlt halálunk.*

*Sorstárs, időm lejárt,
nem hagytam mást reád,
csak egy testet s egy lelket:
ezt azért, hogy elásd,
azt, hogy belégezzed.*

(Kórházban, 2014)

Misekönyv, 32 × 23 cm, 1995, Olaszország (Brescia), ezüstdomborítás drágakövekkel